

givne Stemmer ere derfor, kan jeg ikke see Andet, end at Arvesølgen er forandret paa grundlovmæssig Maade, uden at Grundlovens § 100 i dette Tilfælde behøver at komme til Anvendelse. Mere har jeg ikke at sige i denne Sag. Jeg kunde vel have Mere at sige, men jeg antager, at det er overflødig.

Safs: Det er vistnok bekjendt, idetmindste for alle Folkethingsmedlemmerne af den for- enede Rigsdag, at jeg ikke hører til dem, der have været hørstede her i Salen, og jeg har heller ikke udgivet mig for at være en af de Dybsindige, men jeg troer, at jeg har havt og har et vist naturligt Blik for menneskelig Ret og Billighed og for at gjøre fornuftige Slutninger, og i den Retning har jeg udtalt mig i det sidst opløste Folkething. Til saadanne fornuftige Slutninger vil jeg blot henføre, hvad jeg maa udtale i Anledning af, hvad den ærede Folkethingsmand for Maribo (Lindberg) omtalte, idet jeg maa bede ham anvende hans egne Ord i Folkethingets Gaarsmøde angaaende § 96 i Grundloven og hvad deraf følger paa § 4 i samme Grundlov; thi da han, aldeles overeensstemmende med min Mening forresten, stod saa fast paa, at den Lov, som vi da havde under Forhandling, nemlig om Eognesforstanderskabernes og Amtsraadernes Sammensætning og Valg, kun skulde komme i Betragtning som en foreløbig Lov, (og deri er vistnok Enhver enig med ham, at nemlig enhver Lov er foreløbig, indtil der kommer en ny Lov, der træder istedetfor den), og da han i Anledning af § 96 gik ind paa det Ønske, at den Lov snarest muligt maatte komme, der gjennemførte Grundlovens Ord, at Communerne skulle have Ret til under Statens Tilsyn selvstændigt at styre deres Anliggender, saa maa jeg nu spørge den ærede Rigsdagsmand om, naar en saadan Lov udkommer, — det være sig nu om 3. à 4 Aar, det er mig aldeles ligegyldigt, hvad Tiden angaaer, — der giver Communerne Ret til at styre deres egne Anliggender selvstændigt under Statens Tilsyn, hvad han da vil gjøre med § 96 i Grundloven. Er den da ikke opfyldt? Er den da ikke saaledes opfyldt, at den ikke gjælder mere? Thi den har udrettet det, hvorfør den stod der, og den kan da ikke staae der længere, og hvis den bliver staaende der, staaer

den der som noget Øresløst, da den slet intet Mere har eller kan have at udrette. Paa samme Maade omtrent forholder det sig med § 4 i Grundloven. Man kan sige: den bliver ved at have sin Kraft, indtil der træder en ny Lov istedetfor den. § 4 have vi endnu, naar vi tale om Kongeloven, men der er Spørgsmaal om en Forandring i den, og navnlig med Hensyn til dens ene Deel. Thi Kongelovens Arvesølge bestaaer, som bekjendt, af to Dele; den er agnatisk-cognatisk. Den agnatiske Arvesølge forandre vi ikke; der vil give vi ikke vort Samtykke. Forsaa vidt det angaaer Frederik den Tredies Mandstamme, da er det ikke os, der affatter den, men efter al menneskelig Rimelighed vil en anden og højere Magt gjøre det, naar nemlig Frederik den Tredies Mandstamme uddør, og saaledes er det en anden og højere Magt, som jeg haaber, at Alle villigen vilde bøde sig for, der forandrer dette Stykke i den Lov, vi nu kalde Kongeloven. Men, hvad vi her gjøre, det er, at vi, efter Forslag fra Kongen, give vore Stemmer til, at den cognatiske Deel, de cognatiske Bestemmelser, Bestemmelserne for Cognaterne i Kongeloven, forandres og affattes. Saaledes bliver altsaa Paragraphen opfyldt. Men det bliver ikke derved. Naturligvis vil der komme en ny Kongelov, en ny Huus- og Arvelov, og, naar den kommer, da vil der ogsaa komme en ny § 4 i Danmarks Riges Grundlov; saaledes har jeg forstaaet det, og jeg finder ingen Modsigelse deri. Maaskee er jeg ikke dybsindig nok — og jeg gjør heller ikke Fordring derpaa — til at indsee Modsigelsen; men jeg finder det idetmindste meget naturligt, at slutte saaledes. Hvad de øvrige Bemærkninger angaaer, som den samme ærede Rigsdagsmand og flere Andre have anført, vil jeg aldeles ikke indlade mig paa dem, da de gaae ud fra ganske forskellige Fortolkninger, navnlig af, hvad der ligger i Londontractaten; thi jeg kan umuligt rime det sammen, at, naar der er givet et Princip, en Grundvold for en ny Kongelov i Danmarks Rige, som er bleven aftalt og indrømmet i Londontractaten — en Grundvold, hvori det hedder, at for Fremtiden skal Prinds Christian af Glücksborgs Mandstammes Afkom regjere, med Adelskuffelse af Qvinderne, — da kan jeg i min maaskee lille bitte Forstand,